

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.018/2018/4. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Vigyikán Péter ügyvéd által képviselt **felperes neve(címe)** szám alatti lakos felperesnek – a dr. Bródy János ügyvéd által képviselt **I.rendű alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű I. rendű és a dr. Endrődiné dr. Makány Anikó ügyvéd által képviselt **II.rendű alperes neve(címe)** szám alatti székhelyű II. rendű alperesek ellen személyiségvédelmi igény érvényesítése iránt indított perében a Gyulai Törvényszék 2017. december 6. napján kelt 14.P.20.011/2017/37. sorszámú ítélete ellen a felperes részéről 41., az I. rendű alperes részéről 42. és a II. rendű alperes részéről 44. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben megváltoztatja** és megállapítja, hogy az I. rendű alperes a felperes lelki egészségéhez, pihenéshez és a magánélet nyugalmához fűződő személyiségi jogait sértette meg.

Az I. és II. rendű alperesek egyetemleges marasztalásának összegét 200.000,- (Kettőszázezer) forintra felemeli.

Mellőzi a perköltség fizetésére kötelező rendelkezést és megállapítja, hogy a felek elsőfokú eljárási költségeiket maguk viselik.

Az I. és II. rendű alperesek által fizetendő állam által előlegezett költség összegét 14.175,- (Tizennégyezer-egyszázhetvenöt) forintra felemeli.

Az állam terhén maradó állam által előlegezett költség összegét 14.175,- (Tizennégyezer-egyszázhetvenöt) forintra leszállítja.

Kötelezi az I. és II. rendű alpereseket, egyetemlegesen fizessenek meg az államnak – külön felhívásra – 18.000,- (Tizennyolcezer) forint le nem rótt elsőfokú eljárási illetéket.

A fennmaradó le nem rótt 18.000,- (Tizennyolcezer) forint elsőfokú eljárási illeték az állam terhén marad.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A peres felek másodfokú eljárási költségeiket maguk viselik.

Kötelezi az I. és II. rendű alpereseket, 15 nap alatt rójanak le személyenként – leletezés terhe mellett – 33.000,- (Harmincháromezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

A felperes részéről le nem rótt 32.000,- (Harminckettőezer) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

INDOKOLÁS

A felperes a **(város neve, utca 1, házszám)** alatti ingatlanban él életvitelszerűen. Az **(utca 1) – (utca 2)** találkozásánál a sarki kanyarban, a lakása előtti szakaszon 2016. január 7-én éjjel megcsúszott az I. rendű alperes által üzemeltetett helyi járatú autóbusz, ezzel kidöntött egy beton villanyoszlopot, ami hatalmas robajjal rádőlt a felperesi lakás utcafronti szakaszának falára. A baleset következtében a lakásban a gipszkarton és a téglafalak találkozásánál repedések keletkeztek, majd a villanyoszlop kettétört. A robbanásszerű zajra felébredt a felperes, megijedt, ettől kezdve nem mert a hálósobájában aludni, mert attól félt, hogy újabb baleset történik. Problémái 2016 novemberéig tartottak, ekkor ugyanis a közösségi közlekedést átszervezve az autóbuszokat más útvonalra irányították.

A felperes kiegyensúlyozott, hangulatilag, érzelmileg és indulataiban jól szabályozott, egészséges személy. Intellektuális szintje igen jó, gondolatait és gondolkodását nem a betegség, állapot vagy tünet, hanem a mindennapos életesemények zajlása vezeti. Lelki problémája, pszichiátriai betegsége nincs, gyógykezelésre nem szorul, orvosi-egészségügyi segítséget nem vett igénybe.

Az eset következtében kialakult nála egy álomból való hirtelen felébredést követő félelmi reakció, melynek maradványa az, hogy fél saját volt szobájába éjszaka bemenni és ott aludni. A reakció jelenleg kimerül abban, hogy „mi lenne akkor, ha megismétlődne az eset és mi lett volna akkor, ha súlyosabb dolog történik”. Ez az előrevetített félelem mindennapjait, munkáját, emberi kapcsolatait nem befolyásolja. Alvási szokását megváltoztatta, azonban testi és lelki tünetei a mindennapos tevékenységét és élményeit nem befolyásolják.

Az I. rendű alperes felelősségbiztosítója a II. rendű alperes.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az I. rendű alperes megsértette személyiségi jogait, nevezetesen egészséghez és a magánélet, magánlakás sérthetlenségéhez fűződő jogát, ezért az alpereseket 500.000,- forint sérelemdíj egyetemleges megfizetésére kérte kötelezni. Érvélése szerint az I. rendű alperes veszélyes üzemi körén belül okozott kárt, mely vagyoni kárán túl személyiségi jogsérelemmel is járt. Ez utóbbi abban jelenik meg, hogy hálósobájába nem mer bemenni aludni, lelki problémát okoz számára az a tudat, hogy esetleg a baleset megismétlődik. Emiatt olyan helyen volt kénytelen aludni, ahol egészsége negatív irányba változott, dereka megfájdult, ami mindennapi életét is befolyásolta. Egészségromlását a balesetre vezette vissza.

Az I. rendű alperes ellenkérelme elsősorban a kereset elutasítására, másodsorban a sérelemdíjnak az igényelthez képest alacsonyabb összegben való megállapítására irányult. Hangsúlyozta, a felperes nem vagyoni sérelme és a baleset között okozati összefüggés nincs. Mivel a Ptk. 2:52. §-a alapján a sérelemdíjra a kártérítés szabályait kell alkalmazni, a károkozó csak azokért a károkért felel, amelyek a baleset bekövetkezésekor ésszerűen előreláthatók voltak. A felperes által hivatkozottak viszont túlmutatnak az előreláthatóságon, e körben a Ptk. 6:521. §-ával érvelt. Kiemelte, a baleset folytán az előreláthatóság csupán addig terjed, hogy az oszlop hatókörében lévő személyekben, vagy dolgokban következhet be kár. Az, hogy az érintett épületben tartózkodó személynek fóbiája alakul ki, messze túlmutat azon a sérelmen, melyet az I. rendű alperes előre láthatott. Hozzátette, a felperesi logika mentén haladva gyakorlatilag a végtelenségig vezethető az oksági láncolat, ez pedig abszurd eredményre vezet és a jogsértőre ugyancsak végláthatatlan kockázatot telepít.

A II. rendű alperes ellenkérelmében ugyancsak a kereset elutasítását kérte. Hangsúlyozta, az épületben a kárszakértői szemle megtörtént, a biztosító az I. rendű alperes felelősségbiztosítójaként a társasház részére a kárt megtérítette. A 2009. évi LXII. törvény (12. §, 27. §, 28. § (1) bekezdés, 32. § (1) bekezdés) alapján álláspontja az volt, mivel a felperes személyiségi joga nem sérült, a felelősségbiztosítás alapján marasztalásnak nincs helye. Önmagában az ijedtség sérelemdíj alapjául nem szolgálhat.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az I. rendű alperes megsértette a felperes személyiségi jogait és az alpereseket 100.000,- forint sérelemdíj egyetemleges megfizetésére kötelezte. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Indokolásában – a Ptk. vonatkozó rendelkezéseinek kimerítő ismertetését követően – arra az álláspontra jutott, hogy az I. rendű alperes a felperes egészséghez, a magánélethez és a magánlakás zavartalan használatához fűződő személyiségi jogait megsértette. A perben beszerzett szakvélemény alapján igazoltnak találta azt a felperesi előadást, hogy a balesetet követően félelemérzete alakult ki, mely nemcsak a konkrét és kimutatható fizikális egészségkárosodásban, vagy az egyértelmű pszichés károsodásban jelentkezhet, hanem egyéni érzékenységtől függően attól alacsonyabb szinten is. Ez a felperes esetében fennáll, az a trauma után a korábbi szokásos életérzéseitől eltérő érzelmi sérülésekben jelentkezett. Kifejtette, a személyiségi jogok megsértése körében az egyediesítés elengedhetetlen. Összességében úgy ítélte meg, hogy a felperes esetében a balesettel, az I. rendű alperes magatartásával okozati összefüggésben a személyiségi jogsértés megvalósult.

Nem osztotta az I. rendű alperes érvelését az oksági láncolat kapcsán. A felperesnél kialakult pszichés állapot nem mutat túl az előreláthatóságon, hiszen egy baleset következtében a fizikális egészségkárosodáson túl lehetnek olyan mentális károsodások, melyek az egyéni érzékenységtől függően zavart okoznak az érintett lelkiállapotában, pszichés érzületében, mely az előreláthatóság körébe esik.

A sérelemdíj összegének megállapításánál figyelembe vette a sérelem alacsony fokát és annak a felperes mindennapi életére gyakorolt hatását. Rámutatott, az a tény, hogy nem alszik a hálósobájában, összefüggésben áll a történésekkel és az eset következtében kialakult, előrevetített rossz érzéssel is.

A II. rendű alperes helytállási kötelezettségét a gépjárművek kötelező felelősségbiztosításáról szóló 2009. évi LXII. törvény preambuluma, valamint 27. és 28. §-ára alapította.

Az ítélet ellen a felek mindegyike fellebbezést terjesztett elő.

A felperes jogorvoslati kérelme az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatására és a kereset szerinti döntés meghozatalára irányult. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság a sérelemdíj büntető funkcióját nem kellő súllyal vette figyelembe. Hangsúlyozta, a közösségi közlekedési monopóliummal rendelkező I. rendű alperesnek sokkal szigorúbb követelmények között kell szolgáltatását végeznie, fegyelmezettebb magatartást kell tanúsítania. A magasabb sérelemdíj garancia arra, hogy az I. rendű alperes több figyelmet fordítson az üzemeltetés biztonságának fokozására. Nem tükrözi ugyanakkor az összeg a sérelemdíj kompenzációs jellegét sem, hiszen az elsőfokú bíróság a személyiségi jogsértést nem találta bagatellnek. Azt sem értékelte kellő súllyal, hogy a sérelem elhúzódó jellegű. Mindezek miatt a megítélt összeg nem áll arányban az elszenvedett sérelemmel.

Az I. rendű alperes fellebbezésében elsősorban az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását, másodsorban az ítélet hatályon kívül helyezését kérte. Továbbra is fenntartotta az elsőfokú eljárásban kifejtett álláspontját hangsúlyozva, hogy a perben kirendelt szakértő sem állapított meg a felperesnél pszichés károsodást. Konzekvens véleménye szerint ha

érte is személyiségi jogsértés, az az I. rendű alperes magatartásával nincs okozati összefüggésben. E körben változatlanul azzal érvelt, hogy kialakult pszichés állapota túlmutat az előreláthatóságon.

A II. rendű alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását igényelte. Hivatkozott a perben kirendelt szakértő megállapításaira tekintetben, hogy a felperest kimutatható pszichés károsodás nem érte. Kifejtette, mivel felperes személyiségi jogsértést nem bizonyított, sérelemdíj iránti igénye is alaptalan. Az előreláthatósággal kapcsolatban osztotta az I. rendű alperes álláspontját.

A felperes fellebbezése **részben alapos**, az alperesi fellebbezések **alaptalanok**.

A jogvita elbírálására a jogsértés időszakából adódóan a 2013. évi V. törvény (Ptk.) rendelkezései irányadók, amely általános jelleggel védi a személyiségi jogokat (Ptk. 2:42. § (1) bekezdés). Személyiségvédelmi igény érvényesítésére csak olyan jogsértés adhat alapot, ami a személy lényegét alkotó tulajdonságok miatt történt. Ennek megfelelően a 2:42. § (2) bekezdése generálklauzulaként rögzíti, hogy az emberi méltóságot és az abból fakadó személyiségi jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani, köztük a 2:43. § a) pontja az egészséghez, b) pontja pedig a magánlakás, magánélet sérthetlenségéhez való jogot nevesíti ilyen alapon védendőként. Főszabály szerint minden személyiségi érdeksérelmet okozó, illetve azt veszélyeztető magatartás jogellenes, mégis vannak olyan körülmények, amelyek fennállása esetén a személyiségi jogsértés jogellenessége, ezzel a személyiségi jogsértés eleve kizárt. Ilyen a jog felhatalmazása és a jogosult beleegyezése. A jogsértés esetére a Ptk. többféle szankciót sorol fel. Az objektív, azaz felróhatóságtól független szankciókat a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a)-e) pontjai tartalmazzák, ezen túlmenően – főként szubjektív jogkövetkezményként – a sérelemdíjat vezeti be (Ptk. 2:52. § (2) bekezdés), mint közvetett kompenzációt, illetve pénzbeli elégtételt jelentő magánjogi büntetést. A sérelemdíj fizetésre kötelezés feltételeire – különösen a sérelemdíjra köteles személy meghatározására és a kimentés módjára – a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni azzal, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges. Miután a sérelmet szenvedett fél az őt ért nem vagyoni sérelemért követelhet sérelemdíjat, megítélésének feltétele az ilyen jellegű sérelem bekövetkezése, tehát nem elégséges hozzá a személyiségi jogsértés ténye. Ezt támasztja alá az is, hogy ez utóbbi kifejezést a jogszabály a személyiségi jogsértés objektív szankcióinál használja. A bíróság tehát elutasíthatja a sérelemdíj iránti igényt, ha nincs személyiségi jogsértés, de akkor is, ha bár az megvalósult, mégis alkalmatlan arra, hogy nem vagyoni hátrányt okozzon, vagy ha köztudomású tények értékelésével arra a következtetésre jut, hogy ilyen jellegű sérelem nem állt elő a sérelmet szenvedett félnél, és az alperes is bizonyíthatja, hogy a felperest immateriális hátrány nem érte. Mentésüléshez vezethet továbbá, ha a hátrányt a károkozó nem látta előre és nem is láthatta előre, mivel a Ptk. 2:52. § (2) bekezdésének utaló szabálya folytán irányadó a 6:521. §-ának rendelkezése, hiszen a kimentés módjára az adott kárfelelősségi rendszer szabályait kell alkalmazni. Végül az erre irányuló követelés elutasításához vezethet, ha az okozott hátrány nem számottevő, bagatell.

A felperes egészséghez fűződő személyiségi jogának megsértése kapcsán – ahogy az elsőfokú bíróság helyesen fejtette ki – fontos a szakértői vélemény értékelése, de figyelembe kell venni azt is, hogy a felperes vizsgálata jóval az események után történt, amikor pszichés károsodása már nem volt. Lényeges, hogy a városban lakóknak nem kell reálisan számolniuk azzal, hogy egy, a lakásuk felé közlekedő autóbusz kidönt egy villanyoszlopot, ami a lakóházban jelentős sérülést okozhat. Köztudomásúnak (Pp. 163. § (3) bekezdés) tekinthető, hogy egy ilyen esemény abban a lakásban tartózkodó személyben, akinek fala leomlik, olyan mértékű félelmet és szorongást vált ki, mely meghaladja az általános ijedséget. Az éjszaka közepén, az ember szokásos nyugalmi állapotában

fellépő hirtelen, robbanásszerű hanghatás, robaj, a bekövetkező kár látványa erősen traumatikus élmény, ami előidézhet – egyéni érzékenységtől függően – bizonyos fokú lelki, érzelmi sérülést. Az, hogy ilyen következmény a felperesnél a szakértői vizsgálatkor már nem volt kimutatható, az előbbiek ellenében nem igazolja a lelki trauma elmaradását, csupán azt, hogy az a szakértői vizsgálat időpontjáig nem állt fenn. Ezzel összhangban a felperes maga is arról nyilatkozott, a közlekedés átszervezésével szorongása megszűnt, ami egyébként életszerű.

Mindezek alapján megállapítható, hogy a felperesnek sérült egészséghez, ezen belül is lelki egészséghez fűződő joga.

A magánlakáshoz fűződő jog megsértését jelenti egyrészt az, ha a lakó vagy a lakással rendelkező személy akarata ellenére valaki bemegy a lakásba, vagy a lakásban marad, másrészt ha megakadályoz mást abban, hogy a lakásába bemenjen. A felperes a dolog – lakás – háborítatlan használatából fakadó jogát kívánta érvényesíteni, az azonban nem személyhez fűződő jog, vagyis csak akkor adhatna alapot személyiségvédelmi igény érvényesítésére, ha a jogsértés az adott személyre tekintettel, a személy lényegét adó tulajdonságok miatt történt volna. Ez pedig az I. rendű alperes kontextusában fel sem merülhet.

A magánélet (magánszféra) tiszteletben tartása pedig azt jelenti, senkit sem lehet alávetni a magánéletével, családjával kapcsolatban önkényes beavatkozásnak. A magánéletbe való beavatkozás akkor is sérti a személyiségi jogot, ha önkényes, indokolatlan és szükségtelen. Általában akkor kell önkényesnek tekinteni a beavatkozást, ha az az érintett akaratával, szándékával kifejezetten ellentétes, illetve arról nincs tudomása, és a beavatkozást gondosan mérlegelt egyéb körülmények sem indokolják.

Miután a Ptk. 2:43. §-a példálózó jelleggel sorolja fel az egyes személyiségi jogokat, a bírói jogalkalmazás nincs elzárva attól, hogy bizonyos mértékben tágítsa azok körét, ha a nem taxatív törvényi felsorolásba nem illeszthető, mégis a személy lényegét adó tulajdonságok sérelme valósul meg általa. A perbeli esetben a felperesnek – a Ptk-ban nem nevesített – magánélet nyugalamához, pihenéshez fűződő joga is sérült a balesettel összefüggésben, ami pedig azt követően mindaddig fennállt, amíg az általa veszélyesnek ítélt helyzet is, ameddig a megállót át nem helyezték. Ez idő alatt – és ez életszerű – nyugodtan aludni sem tudott. Ez utóbbi megállapítás azzal indokolható, hogy naponta élte át otthonában az elszenvedett lelki megrázkódtatást mindaddig, míg a közlekedési rend átszervezésével újabb hasonló eseménytől már nem kellett tartania.

Mindezeket együttesen értékelve helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a hirtelen és váratlanul bekövetkezett súlyos traumával, aminek kapcsán kialakult veszélyérzet, feszültség több hónapig fennállt, a felperest érte személyiségi jogsértés, azonban ezek körét az ítélet rendelkező részét érintően pontosítani kellett.

A Ptk. 2:52. § (2) bekezdésének már idézett utaló szabálya folytán a sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire – így a kimentés módjára is – a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni, ami mindig az irányadó kártérítési felelősségi rendszert jelenti, a perbeli esetben tehát a fokozott veszéllyel járó tevékenységgel okozott kártérítésre irányadó normákat, melyekhez a kártérítés közös szabályai is hozzátartoznak.

A bírói gyakorlat szerint fokozott veszéllyel jár az a tevékenység, amelynek folytatása során fellépő, viszonylag csekély mértékű rendellenesség is súlyos kárral fenyegető veszélyhelyzetet alakíthat ki. Fokozottan veszélyes a tevékenység, ha folytatójának csekélyebb mértékű vétkessége súlyos kárveszéllyel fenyegető helyzetet teremthet (hasonlóan: BDT2012. 2661.). A gépjárművek, így a

buszok is veszélyes üzemnek minősülnek. A városi tömegközlekedés – közúti járművel történő utasszállítás – mint fokozott veszéllyel járó tevékenység körét nem lehet kizárólag a jármű üzemben tartására leszűkíteni. E veszélyes üzemi tevékenységnek szükségszerű velejárója ugyanis az a környezet, amelyben a jármű közlekedik, így azokat a forgalmi helyzeteket is magába foglalja, amelyekben a jármű a közlekedésben részt vesz (hasonlóan: BDT2010. 2357., BDT2009. 2108., BDT2009. 1950.).

A Ptk. 6:535. § (1) bekezdése szerint aki fokozott veszéllyel járó tevékenységet folytat, köteles az ebből eredő kárt megtéríteni. Mentessül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy a kárt olyan elháríthatatlan ok idézte elő, amely a fokozott veszéllyel járó tevékenység körén kívül esik.

A veszélyes üzemi károkozásért való felelősség alóli mentesülésnek tehát kettős feltétele van: egyrészt az, hogy a kár oka elháríthatatlan legyen, másrészt hogy kívül essék a fokozott veszéllyel járó tevékenység körén. Ha ezek közül bármelyik hiányzik, a kimentés nem vezet eredményre. A mentesüléshez – ennek megfelelően – nem azt kell az üzembentartónak bizonyítania, hogy a kár bekövetkezte neki nem felróható és abban ő vétlen, hanem ennél többet, azt, hogy a baleset a veszélyes üzemben kívüli okból objektíve elháríthatatlan volt. Éppen ez a szigorú mérték, a kimentés igen szűk kerete teszi ezt a felelősségi formát tárgyi, objektív felelősséggé. Az arról való döntés során, hogy a károkozás elháríthatatlan volt-e, és ez az elháríthatatlanság a veszélyes üzemben kívüli ok következménye-e, figyelembe kell venni a fokozott veszéllyel járó tevékenység folytatójának egész előző magatartását, valamint általában annak a helyzetnek a kialakulására vezető valamennyi tényezőt, amelyben a károsító esemény bekövetkezett (hasonlóan: BH1992. 434. számú döntés).

Az új Ptk. a deliktuális kártérítés szabályozása során a közös szabályok között előreláthatósági elvet helyezett el, amit az okozati összefüggésre vonatkoztat, vagyis nem állapítható meg az okozati összefüggés azzal a kárral kapcsolatban, amelyet a károkozó nem látott előre és nem is kellett előre látnia (6:521. §). Ez azt jelenti, a jogi felelősséget csak a releváns okok alapozhatják meg. Az oksági láncolatban relevánsnak, meghatározónak az az ok tekinthető, amely az események rendszerinti lefolyása mellett – az általános élettapasztalat szerint – alkalmas az eredmény létrehozására. Az oksági láncban figyelembe veendő § tartamát döntően befolyásolja, hogy a károkozásra vezető eseménysor elindítója látta-e, illetve láthatta-e a bekövetkező eredményt (EBH 2008.1868.), a szabály az okozatossági lánc elvágásának célját szolgálja. Ahhoz nyújt segítséget, hogy a bíróság eldöntse, jogi értelemben meddig okozta a kárt a károkozó. A szerződésen kívüli kárfelelősség körében – így a fokozott veszéllyel járó tevékenységeknél is –, hasonlóan a kontraktuális kártérítéshez, a teljes kártérítés elvéből kell kiindulni, a károkozás pillanatában ésszerűen előre nem látható kártételekért azonban a károkozó felelőssé nem tehető.

Jelen esetben a veszélyes üzemi károkozás ideje a lámpaoszlop és a fal kidőlésével esett egybe. Miután ez egy lakóház fala, ésszerűen számolni lehetett a bekövetkező vagyoni hátrányokon kívül azzal is, hogy lesz az ott lakók között olyan akinél ez az eseménysor immateriális hátrányt is okoz: akár rémületet, sokkot, akár testi, lelki sérülést. Az okozatossági láncnak ez az eleme tehát távolinak nem tekinthető.

Mivel pedig az I. rendű alperes a 6:535. § (1) bekezdése szerinti szűkkörű mentesülési körülményeket sem igazolt, lényegében erre utalóan nem is nyilatkozott, a személyiségi jogsértésért, az azzal okozott hátrányért felelőssége, sérelemdíj fizetési kötelezettsége fennáll.

A sérelemdíj összegének meghatározásánál az ítéletábra mérlegelte a felperest ért trauma extrém mivoltát, a hátrányos és életszerű pszichés következményeket, azok nem súlyos fokát, fennállásuk több hónapos időtartamát és arra jutott, hogy 200.000,- forint lehet alkalmas az elszenvedett sérelem kompenzálására.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a megsértett személyiségi jog nevesítésével és a sérelemdíj összegének felemelésével részben megváltoztatta.

Mivel a kereset jogalapját tekintve alaposnak bizonyult és a sérelemdíj is magasabb összegben lett megállapítva, a felek közötti pernyertesség-pervesztesség aránya közel azonossá vált. Ezért az ítéletábra úgy rendelkezett, hogy felmerült első- és másodfokú eljárási költségeiket a felek a Pp. 81. § (1) bekezdése szerint maguk viselik. Ennek arányában döntött előlegezett költség viseléséről és a le nem rótt elsőfokú, valamint fellebbezési eljárási illetékről. A felperes által le nem rótt eljárási illeték a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdés és 14. §-a alapján az állam terhén marad.

A felperes a személyiségi jog megsértése kapcsán objektív és szubjektív szankció alkalmazását kérte. Ilyen esetben a perérték meghatározása szempontjából kereset egységesnek minősül és a meg nem határozható perérték (Itv. 39. § (3) bekezdést) akkor szolgál az eljárási illeték alapjául, ha az így számítandó érték meghaladja az összecszerű követelést.

A felperes a személyiségi jogsértés megállapítása és 500.000,- forint sérelemdíj iránti igényt terjesztett elő, a meg nem határozható pertárgyérték tehát meghaladja a sérelemdíj-követelést, következésképpen az előbbi alapján kell a lerovandó illetéket számítani.

Szeged, 2018. június 1.

Dr. Kiss Gabriella s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bánfalvi-Bottyán Csilla s.k.
előadó bíró

Dr. Dobler László s.k.
táblabíró